

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 15. Mt. XIX.

Baland.-April 15, 1939

Šis žiur.
reproduktiva
biblioteka

ATVELYKIO SEKMADIENIS.

E V A N G E L I J A

Jon. 20, 19—31

L E K C I J A

I Jon. 5, 4—10

ANUO metu, tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, kame buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytom, dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: Ramybė teesie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmės atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos. Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su jais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Todėl kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepamatysiu jo rankose vynių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vynių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje ir Tomas draug su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė teesie jums. Po to jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis bet tikintis. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats ir mano

MYLIMIAUSIEJI, visa, kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį: mūsų tikėjimas. Kas gi yra, kurs nugali pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus, ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liūdija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie liūdija danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. Ir trys yra, kurie liūdija žemėje: Dvasia, vanduo ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liūdimą, tai Dievo liūdimas yra didesnis, nes tai yra Dievo liūdimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liūdijęs apie savo Sūnų. Kas tiki į Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liūdimą.

Dievas. Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; palaiminti, kurie nemato ir tikėjo. Jėzus padarė savo mokytinių akyvaizdoje dar daug kitų stebuklų, kurie neparašyti šitoje knygoje. Taigi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte jo vardu amžinąjį gyvenimą.

PAMOKINANTIS ĮVYKIS

Po Kristaus prisikėlimo iš numirusių buvo daug įvykių, iš kurių daug ko galime pasimokyti.

Vienas iš svarbiausių įvykių buvo tai su apaštalu Tamu.

Prieš Kristaus kančią apaštalas Tamas buvo vienas iš ištikimiausių ir drąsiausių. Jo drąsa vienu atsitikimu ypač pažymėtina.

Šv. Jonas savo Evangelijoje mums pasakoja, kad Kristus, sužinojęs, jog jo mylimas Lozorius susirgo, pasiryžo jį aplankyti. Bet mokiniai draudė tą daryti sakydami: “Mo-

kytojau, žydai ką tik ieškojo tavęs užmušti akmenimis, o tu vėl tenai eini”. Bet apaštalas Tamas čia išsiskyrė iš kitų ir tarė: “Eikime ir mes mirti su juo”. Aišku, kad čia apsireiškė Tamo ir drąsa ir ištikimybė Jėzui Kristui.

O kas atsitiko Tamui Kristaus kančios metu ir kas atsitiko vėliau po Kristaus prisikėlimo? Kristaus kančios metu Tamas, kaip ir kiti apaštalai slapstėsi. Vėliau, kai Tamas išgirdo iš savo draugų apaštalų, kad Kristus prisikėlė iš numirusių, Tamas tarė: “Jei

nepamatysiu rankosė vinių perdūrimu, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, neįtikėsiu”.

Matome, kad Tamas stipriai abejojo, veik netikėjo, kad Kristus galėjo prisikelti iš numirusių.

Po aštuonių dienų Išganytojas vėl pasirodė mokiniams, kurių tarpe tada buvo ir Tamas. Tuomet jis pamatė savo Mokytoją ir įtikėjo.

Abėjojančių ir netikinčių Tamų visais laikais buvo. Netruksta jų nei šiais laikais. Tokie klaidžioja tikėjimo dalykuose ir neturi savo gyvenimui tvirto pagrindo. Tokie gyvena dvasiškame varge. Žmogus yra religingas iš prigimties. Tokis neturėdamas tikro tikėjimo, negarbindamas tikrojo Dievo, ieško dievų ir juos garbina. Ne koks teologas, o Leonas Tolstojus, garsus rusų rašytojas, štai ką išvedžioja: “Jei ateitų tau mintis, kad visa, ką apie Dievą žinai, yra netiesa ir kad jokie Dievo nesa, nenusimink! Visiems tokių minčių pasitaiko. Jei tu į Dievą netiki, į kurį anksčiau tikėjai, tai vien dėl to, kad tavo tikėjime yra šis tas negera. Ir tu privalai pasistengti geriau suprasti, ką tu vadini Dievu. Jeigu laukinės kultūros žmogus tiki mediniam dievui, tai ne dėlto, kad jokie Dievo nebūtų, bet jis tuo parodo, kad jis pats nėra iš medžio”.

Mums katalikams aišku ir tikrą supratimą apie Dievą paliko Kristus. Jo tad ir laikimės.

Apie Ka Popiežiai Dažniausia Mums Primena

YRA daug dalykų, apie kuriuos popiežiai dažnai žmonėms primena. Valdovams popiežiai dažniausia primena apie taikos palaikymą, apie prisilaikymą Kristaus mokslo dėsnių. Dabdaviams primena apie vykinimą socialio teisingumo, apie žmonišką atlyginimą darbininkams. Visiems katalikams popiežiai primena apie pavojus mūsų tikėjimui, apie krikščionišką vaikų auklėjimą.

Bet yra vienas dalykas, apie kurį visi vėlesniųjų laikų popiežiai po daug sykių primena viso pasaulio katalikams. Ar jūs žinote, kuris tas dalykas yra, apie kurį po-

piežiai taip dažnai ir taip įtikinančiai pareiškia? Yra tai katalikiškoji spauda. Ar jūs esate įsigilinę į popiežių pareiškimus apie katalikiškąją spaudą?

Galima spėti, kad lietuviai katalikai nėra persiėmę katalikiškosios spaudos reikalu. Tą spėti galima iš to, kad mūsų katalikiškoji spauda nėra prideramai išplatinta.

Įsigilinkite į šį popiežiaus Pijaus X-tojo pareiškimą apie katalikiškąją spaudą:

“Veltui jūs statysite bažnyčias, šelpsite misijas, steigsite mokyklas; visos jūsų pastangos, visi jūsų geri darbai bus sunaikinti, jei tuo pačiu laiku nenaudosite apsigynimo ir puolimo ginklo, kuriuo yra ištikima ir nuširdi katalikiškoji spauda”.

Taigi bažnyčios, katalikiškos mokyklos, misijos, vienuolynai ir kitokios katalikiškos įstaigos be išplatintos stiprios katalikiškos spaudos yra lyg tos tvirtovės, kurios yra pritrūkusios arnotų, ginklų ir šovinių. Tokias tvirtoves priešas lengvai gali subombarduoti ir paimiti.

Dabar įsigilinkite štai į neseniai mirusiojo popiežiaus Pijaus XI-tojo pareiškimą:

“Dar ir šiandien nepakankamai suprantama spaudos reikšmė. Nei tikintieji nei dvasininkai jos neįvertina kiek reikiant. Senieji dažnai mėgsta sakyti, kad spauda tai naujenybė, be kurios kitados jie įstengė išganyti sielas. Neretai kartojama, “kitados, kitados”, tačiau nesuprantama, kad “kitados” nebuvo tiek paplitę blogosios spaudos nuodai ir dėl to mažiau reikėjo gerosios spaudos. Nereikia užmiršti, kad mes gyvenam ne “kitados” laikus, bet šiandieninius. Yra aišku, kaip diena, kad krikščioniškos tautos šiandien klaidinamos kaip tik daugiausia blogosios spaudos”.

VAKARE

Saldžiausioji Jėzaus Širdie! Pavedu Tau šią naktį savo širdį ir kūną, kad ramiai su Tavimi ilsėtusi. O kad aš miegodamas negaliu Dievo garbinti, teikis už mane tai padaryti. Kiek kartų šią naktį tvaksės mano širdis, tiek kartų teesie garbė švenčiausiajai Trejybei! Kiekvieną gi mano kvėpavimą teikis priimti ir Jai paaukoti, kaip gyvasias mano meilės kibirkštis. Amen.

Švarus Ir Nešvarus Pinigas

DREZDENO muzėjuje viename paveiksle velnias yra atvaizduotas su pinigų maišiu rankoje, bekuždas apiplyšusiam vyrui į ausį pagundos žodžius. Tas vyras žiūri į važiuojantį karioje poną, kurį užpuolus ir nužūdzius būtų apščiai pinigo. Tai bent palengvėtų gyvenimas!

Reikia pripažinti, kad velniui su pinigų maišeliu sekasi. Plėšimai su nužudymais ir be nužudymų niekuomet nenuėina nuo įvykių scenos. O kiek vagiama slapta, nusukama, apgaunama... Kiekvienas pinigo medžiotojas juk ieško laimės ir gerovės; praturtėjęs, jis tikisi tai nusipirkti. Pinigo ieško tiek turtiniai, tiek beturčiai, tiek mokytieji, tiek bemoksliai. Sakoma, kad tikrai išmintingas žmogus pinigo nepamilstas. Taip antai graikų išminčius Diogenas, kuriam Aleksandras Makedonietis pasiūlęs savo malonę, paprašęs tik, kad karalius pasitrauktų nuo saulės; mat, Diogenas gulėjo ant žemės ir šildėsi saulėje.

Deja, gyvų Diogenų nebeužtinkame. Net tie, kurie sakosi siekią aukštesnių tikslų, amžinų vertybių, — ir tie mielai flirtuoja su banknotais ir monetomis, neatsisakydami dėl jų pasukti į šalį nuo savo užsibrėžtųjų tikslų. Kartais net sunku pasakyti, ar katalikas žmogus daugiau susirūpinęs savo išganymu, ar pinigų. Daugelis mėgsta prisidengti apgaulingu sakiniu: "O, kad aš pinigų turėčiau, kiek gero padaryčiau!" Jie negalvoja, kad pinigas ir tobulybė — tai be galo sunkiai suvienijami elementai. Evangelijoje rašoma apie vieną turtuolį, kuris turėjo daug, daug pinigų, bet ten priduriama, kad jis po mirties patekęs į pragaro dugną. Kas ten jį nuvedė, jei ne pinigas? Ir kas garantuoja, kad man su pinigais geriau išeitų?

Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai. Daugelis yra tos nuomonės, kad tarnauti Mamonai reiškia turto siekti. Bet jei ir ne tokia reikšmė tebutų, vistiek sveikas krikščioniškas jausmas diktuoja, jog pinigo ieškoma vienu keliu, Dievo — kitu. Kristus ir pinigas nesiduoda sugretinami: jaustusi šventenybės profanacija. Kas kita velnias ir pinigas: visai darni porėlė. Velnias bėga tik nuo to pi-

nigo, prie kurio savininko širdis nepalinkusi; o kaip tik širdies kampelyje atsiranda pirmas prisirišimo krislelis pinigui, jau nelabasis atsistoja greta ir nebeatsitraukia.

Iš kur tat kyla, kad pinigas peršamas poron su piktąja dvasia? Ogi iš to, kad prie pinigo piktasis dažnai prideda savo nagus. **Pinigų išsigijimas per daug jau dažnai yra nešvarus**, su nuodėme susijęs. Todėl ir pats pinigas tampa nešvarus. Švarus pinigas yra tas, kurį žmogus gauna už savo darbą, už patarnavimą pagal teisybės principus.

Pasaulyje yra daug milijonierių. Deja, vargu visi milijonai gali būti švarūs. Jie gaudami nutraukiant atlyginimą nuo darbininkų. Darbininkas prispiriamas prie sienos, paimamas už gerklės ir jo klausama: "Dirbi ar nedirbi už tą kainą?" Jei nedirbi — badas, tad sutinka ir dirba. Tarp dviejų žmonių atlikto darbo negali būti neproporcingo skirtumo. Jei darbininkas uždriba 5 litus dienai, o fabrikantui išeina 1000 litų tai pačiai dienai, tai šio pastarojo pinigas turi nešvarumų sluoksni.

Valstybių įstatymai draudžia per aukštus nušimčius už paskolas. Be abejo, tai draudžia ir sąžinės balsas, ir lupikavimas yra nuodėmė. Bet kiek tokių nuodėmių esama prekyboje! Jei prekė pavyksta parduoti dvi gubai aukštesne kaina, nekaip sau kaštuoja, tai čia, sakoma, tik biznesis, naudinga prekybos operacija, o nepagalvojama, kad čia yra gryna nuodėmė.

Yra tokių apsakrių galvų, kurios sugeba įsigyti turtą suklastotais dokumentais, gudriomis aferomis, grasinimais, viliojimais, pažadais ir pan. Toks turtas — tai tikrai nešvarus pinigas, ir Dievas jo nelaimina. Yra fabriku, kame dirbama ir šventadieniais; sakoma, mašinas sustabdžius, būtų nuostolis; aišku, jog šventos dienos uždarbhis irgi priklauso prie nešvaraus pinigo. Išimtyt daromos tik būtiniems reikalams: negali sustoti susisiekimas, vandentiekis, šviesa, ruoša, virimas ir pan.

Kai parduodamoji prekė eina nešvariems tikslams, tuomet ir uždirtbas tokioje prekyboje pinigas taip pat nešvarus. Pavyzdžiui,

pelnas iš prekybos svaigalais visuomet turės piktosios dvasios antspaudo, kadangi tas pelnas atskiestas vargais ir ašaromis tų žmonių, kurie kenčia nuo girtuoklybės. Arba šitoks pavyzdys: į valstybės išdus ir verslininkų kišenės patenka didelės pinigų sumos iš rūkalų. Jokių būdu negalima tvirtinti, kad tai švarus pinigas, nes jis gautas išnaudojant žmonių silpnybę. Gydytojai, advokatai, menininkai, ir visokie specialistai kartais be galo brangiai nulupa už savo patarnavimą. Paimtas honoraras nė iš tolo neišlaiko proporcijos su atliktu darbu arba sugaištu laiku. Tuomet, aišku, jų pinigai irgi suteršti.

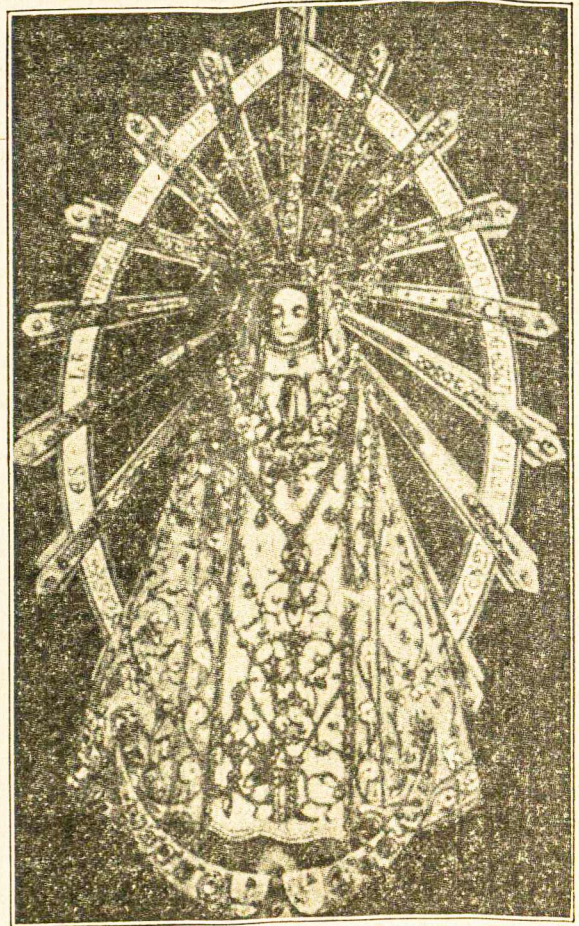
Sakoma, jog jokie specialistai negali tiek uždirbti, kiek filmų žvaigždės. Bet moralinių dėsnių atžvilgiu jų uždarbis gali būti nešvarus; tiesa, jos neapgauna, neima prievarta, bet jei savo vaidybinius gabumus atiduoda tuščiai idėjai, priešingai Kristaus mokslui, padaro džiaugsmą ne Dievui, bet piktajai dvasiai. Gal daugelis kino žvaigždžių yra kitokių įsitikinimų, bet pinigas verčia kitoiems tikslams tarnauti.

Galima pinigą švariai įgyti, bet **nešvariai išleisti**. Blogai išleidžiamas pinigas visą turtą padaro nešvarų. Pavyzdžiui, jei Dievas davė gausų derlių, ūkininkas gražaus pelno turi. Bet jei ima iš to pelno girtauti arba svetimai žmonai dovanas pirkti, tuomet suteršia visą savo turtą ir gali bijoti didelės Dievo nepalaimos.

Lygiai suterštas yra ir šykštuolio pinigas; ne išigijimo būdu, ne suvartojimu, bet nuodėminga aistra, metalo meile. Gerai vartojamas turtas gali daug gero padaryti, o šykštuolis turtą, tarsi, į kalėjimą uždaro, ir jokios iš jo naudos nebėra. Kad pinigą pagal Dievo valią suvartoti, reikia būti pinigų ponu, o šykštuolis pasidaro pinigų vergu ir kartu vergu piktosios dvasios, kuri į suterštą pinigą įsikimba.

Dievas leidžia pinigų uždirbti ne mūsų pačių liuksusui, bet tam, kad juos vartodami geriems tikslams, vykdytume Dievo valią pasaulyje. "Sursum Corda"

"Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje." (Mato XVIII, 6).

Garsioji Argentinos ir kitų Pietų Amerikos valstybių Dievo Motina Lukano bažnyčioje. (Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos *Pietų Amerikoj Kelionės Įspūdžiai*).

Mirė Senas Spaudos Platintojas

Apie Aluntą labai daug žmonių serga gripu; nemažai ir miršta. Tarp kitų, mirė ir Matas Matelionis, ilgą laiką buvęs bažnytinio komiteto valdyboje ir priklausęs prie Kat. Vyrų Sąj. Jis buvo žinomas dar tais laikais, kai buvo uždrausta spauda, ir tais laikais, jis gaudavo slaptai lietuviškus raštus ir juos platindavo slaptai, nors kai kada apie tai būdavo pranešama Aluntos urednikui. Laidotuvės buvo labai iškilmingos; dalyvavo 3 kunigai, tarp kurių ir sūnus kunigas. Didelė žmonių minia. Atsisveikinant buvo pasakyta keletas kalbų, nurodant velionies nuopelnus.

Marijonų Misijonieriai Pietų Amerikoje

Trims vienuoliams marijonams išvykstant į Pietų Amerikos misijas, Chicagos dvasininkai ir pasaulionys juos gausiai sušelpė ir gražiai išlydėjo, nes jautė kad jie atliks sunkią ir labai reikalingą pasiuntinybę. Suprantama, kad tie kilnieji geradariai nekantraudami laukia platesnių žinių apie tų trijų pasiryžėlių kelionę ir jų pirmuosius tolimajame krašte pergyvenimus. Todėl savo skaitytojams čionai paduodame visą pluoštą rūpimu klausimu žinių.

Kelionė

Iš New York uosto visi trys misijonieriai išplaukė kartu garlaiviu "Brazil" vas. 11 d. 12:30 ryte. Savo kelionės tikslą — Buenos Aires pasiekė kovo 1 d. 7 val. ryte. Taigi, kelionė truko 18 parų su viršum. Pakeliui laivas buvo sustojęs Anglijos saloje Barbados, Brazilijos sostinėje Rio de Janeiro ir Santos, ir Urugvajaus sostinėje Montevideo.

Mūsų keliauninkai pasinaudodami laivo dviejų dienų stovėjimu Rio de Janeiro, atlikę Lietuvos garbės konsulą Ernest L. Moberg ir, susipažinę su miestu, dar tą pačią dieną to miesto lietuvių — Jono Saurusaičio, Jono Ramanausko, Igno ir Anielės Dubauskų, Jono Adomavičiaus ir kelių kitų lydimi išvyko traukiniu miesto Sao Paulo atklyti.

Šitoji trylikos valandų traukiniu kelionė buvusi labai varginanti; mat, nakties laiku be miegamų vagonų, žmonių prigrūstais, labai suklerusiais, seniai atgyvenusiais mediniais vagonais, su dažnais stovinėjimais laukuose...

Sao Paulo miestas yra didelis ir gražus. Čionai keliauninkai atlikę vyskupijos valdytoją, vietos seminariją ir visur buvo tikrai nuoširdžiai sutikti. Tačiau svečiams užvis labiau rūpėjo to miesto lietuviai, nes tai didžiausis lietuvių miestas visoje Pietų Amerikoje. Dėl to keliauninkai čia išbuvo visą jįms turimą liuosą laiką — pusantros dienos. Apsigyventi, tačiau, teko vieš butyje. Mat lietuvių bažnyčios rektorius — kun. Ragažinskas patsai gyvena nuomuotame dviejų kambariukų name lyje, kame tėra viena paties šeimininko lovutė. Antrasis lietuvis kunigas — Arminas savo namo visai neturi; jis gyvena prisiglaudęs Tėvų Pranciškonų vienuolyne. Abudu kunigu — dar jauni, tvirti, uolūs visuomenininkai.

Vietos lietuviai turi savo bažnyčią, pastatytą kun. Suinto, Šiaurės Amerikos lietuvių pinigais. Bažnytėlė nedidelė, statyta pigiausiais bruožais, stilingumo labai nežiūrėta; nei iš lauko, nei iš vidaus dar ji neišbaigta, bet jau naudojama. Vietos lietu-

viai ja labai didžiuojasi, kadangi tai — jų bažnytėlė, tik per didelį vargą įgyta...

Apie bažnyčią išvaizda daugiau kaimo negu miesto. Apgyventa daugumoje lietuviams ir vokiečiams. Žemė pigi, kadangi tai užmiestis, gatvės dar negrįstos, be šalygatvių, be kanalizacijos ir kitų didelių miestų patogumų. Kadangi apie bažnyčią lietuviai yra susispietę tai lietuvių dvasinė gerovė ir jų tautinės kultūros išlaikymas ilgesniam laikui yra užtikrintas. O miesto gražumai ir patogumai, nepraeis nei penkių metų, savaimi atsiras.

Už keletos minutų ėjimo kelio nuo bažnyčios yra apsigyvenusios Šv. Pranciškaus Seselės. Jos čia darbuojasi iš pasišventimo savo tautiečių gerovei. Šiomet, vasario mėnesį, jos čia atidarė savo mokyklą ir jau turi virš 80 mokinių, nors pradėjo tik dviem skyriais, ir kas metai po vieną skyrių pridės koliai sudarys pilna šešių metų, sulys tos šalies įstatymų, Pradžios Mokykla. Nors Lietuvos valdžia pilnai apmoka visų kitų lietuvių mokyklų išlaikymą, tačiau seselių vedamai mokyklai ligi šiol nei paramos nedavė. Atrodė tai daugiau kaltė vietos Lietuvos valdininkų. Tačiau seselės savo sunkią našą kantriai ir nesiskųsdamos neša.

Sao Paulo mieste yra pusė-tinas lietuvių apšviestųjų būrelis. Tai įdomūs žmonės ir jie gan solidariai čionai veikia, tik su Lietuvos valdiniškais negali sueiti į bendrą veiklą; mat, nenori ant savęs diktatūros prisimti. Be dviejų kunigų, kurių vienas redaguoja ir katalikų savaitraštį 'Šviesa', yra čia konsulato personalas, lietuviai mokytojai, laikraščių redaktoriai, literatai, pasižymėjęs gėralų išdirbėjas chemikas p. Čemerka su dviem išmoksintom Draugelytėm ir šiaip jau darbuotojai. Konsulatas gali pasigirti turįs populiarių sekretorių, kuris savo platesnia orientacija kiek užtušuoja kitų netaktus.

Bendrai, Sao Paulo lietuvių kolonija padariusi keliauninkams malonaus išpūdzio ir rodžiusi daug skaisčios vilties ateičiai. Vietos atvykusius iš šiaurės Amerikos misijonierius gražiai pagerbė viešame priėmime ir juos palydėjo ligi laivui "Brazil", į kurį jie grįžo uoste Santos.

Sekantysis laivo sustojimas buvo Urugvajaus sostinėje — Montevideo. Čia "Brazil" išbuvo visą dieną. Mūsų keliauninkai užėjo atlankyti švenčiausiojo Sakramento katedroje, ir vyskupijos Kuriijoje sužinoję kame yra apsigyvenęs lietuvių kunigas Antanas Tamoliūnas, jį atlankė; taipogi atlankė Lietuvos garbės konsulą Roberto Pietracapriną, konsulato vikrų sekretorių Feliksą Stungevičių ir jo sve-

tingus tėvelius. Taipogi atlankė vietos lietuvių, Lietuvos valdžios išlaikomą mokyklą ir arti jos gyvenančius lietuvius vertelgas. Patsai Montevideo miestas yra gražus. Lietuviai čia esą gan skaitlingi, ligi kelių tūkstančių. Savo bažnyčios jie niekad neturėjo. 15 kelių sykių trumpam laikui turėjo lietuvių kunigą, bet nei vienas neišsilaikė. Ir neseniai atvykusi kun. A. Tamoliūnas po šešių savaitių buvo atleistas. Lietuviai katalikai esą silpnai organizuoti, nes neturint stiprių vadų, sunku esą atsilaikyti laisvamaniuojantiems Lietuvos valdžios apmokamiems agitatoriams.

Argentinoje

Iš Montevideo laivas išplaukė vėlai naktį, o jau 7 val. ryte buvo Argentinos sostinėje Buenos Aires. Jo negilus uostas, purvinas, rusvas vanduo darė prastą išpūdį, ypač po skaisčiai mėlsvų ligi šiol lankytų uostų vandenių. Dar prastesnį išpūdį padarė mūtinės valdininkų nesumanymas, tvarkos nežiūrėjimas ir sau pavestose pareigose nesiorientavimas. Daugiau buvę panašu į kokios Pietų Europos mažos valstybėlės tvarką, negu didžios Pietų Amerikos respubliką.

Mūsų keliauninkų ūpą pataisė atvykusi pasitikti vietos lietuvių būrys, su Lietuvos ministeriu - pavaduotoju Blaveščiūnu, Lietuvių Katalikų Centro pirmininku I. Padvals-

kiu, mokytoju Nalivaika, muziku Rimavičiumi, ir "Švyturio" redaktore G. Padvalskyte priešakyje, atvykusiems svečiams vardu katalikų visuomenės išteikusiai didelę gėlių puokštę. Lietuvių fotografistas visą būrį su atvykusiais svečiais nufotografavo, ir, pirmais išpūdziais pasidalinus, svečiai atstovybės automobiliu buvo nuvešti į Tėvų Saleziečių vienuolyną, kame mariojonai apsistoję, koliai savo vienuoliniam namui susiras tinkamą vietą. (Jų adresas: Olavarria 486, Buenos Aires, Argentina).

Už trijų dienų, šv. Kazimiero dienoje, vietos katalikai suruošė savo atvykusiems dvasios vadams viešą priėmimą, kuriame buvo virš keturiasdešimts atsilankusių. Ta proga buvo pagerbtas ir kun. Kazimiero Vengro vardadienis.

Pirmieji žingsniai

Savo darbą atvykusieji kunigai pradėjo tą pačią dieną. Atsilaikę Mišias Saleziečių bažnyčioje, atlankė vietos arkivyskupijos valdytoją, pasiėmė pastoracijai reikalingas fakultates, ir sudėjo vizitą Lietuvos atstovybei.

Paties kardinolo arkivyskupo nebuvo namie; jis buvo išvykęs Ryman, į popiežiaus rinkimus. Vyskupas pavaduojąs kardinolą pareiškęs daug džiaugsmo dėl lietuvių vienuolių atvykimo, pataręs patiems ieškotis įsikūrimui vietos, nurodęs atvykusiems kunigams

darbo sritį — patarnauti savo tautiečiams tikėjimo dalykuose, tačiau sykiu priminė, kad toje šalyje atskirų tautiškų parapijų negali būti, kad lietuviai priklauso toms parapijoms kurių ribose jie gyvena. — Kadangi toje šalyje kunigams algų nieks nemoka, tai pragyvenimo šaltinis turėjo būti iš gautų Mišioms aukų ir geradarių paramos. Ir seniau lietuvių kunigas Argentinoje neturėjo klebono teisių, ir buvęs skaitomas tik lietuvių kapelionu, panašiai kaip kad armijos kapelionai.

Pirmosios viešosios pamaldos

Pirmasis atvykusių marijonų misijonierių viešasis pasirodymas įvykęs lietuvių pamaldose, sekmadienyje kovo 5 d. 11:45 val., Šv. Lucijos bažnyčioje. Prieš Mišias keletą žmonių priėjo Išpažinties. Kadangi čionai kunigas lietuvis neklausęs Išpažinties arti dviejų metų, tai misijonieriai tuoju pajutę, kad nuo branginio Dievo malonių ir Dievo meilės daugelis lietuvių jau bus atpratę...

Tą dieną giedotines Mišias atlaikęs kun. A. Andriušis, M. I.C., pamokslą pasakęs provincijolas kun. Jonas J. Jakaitis, M.I.C., palaiminimą Šv. Sakramentu suteikė kun. Kazimieras Vengras, M.I.C. Pamaldose buvo ir Lietuvos ministris - pavaduotojas Blavesčiūnas su žmona. Pats ministris, Jonas Aukštuolis, esąs protestonas ir tuo metu rezidavo Montevideo. Šv. Lucijos

bažnyčia, kurią lietuviai jau kelinti metai naudojo bendroms pamaldoms, tą dieną buvo užpildyta lietuviais, sėdinčiais ir stovinčiais; išviso buvę apie penki šimtai lietuvių. Lietuvių bažnytinis choras muziko Rimavičiaus vedamas tikrai gražiai giedojo ir bendra nuotaika buvusi maloni ir graudinanti.

Pamaldos užėmė virš valandos laiko. Buvo jau po pirmos. Vietos klebonas nepasirodė pakviest prie užkandžio, tat, kunigams reikėjo grįžti į Saleziečių vienuolyną prašytis pusryčių ir pietų.

Katalikų susirinkime

Užkandus, reikėję varšnas atgal grįžti į Šv. Lucijos parapijos salę, kame katalikų susirinkimas buvo šaukiamas susipažinimui su atvykusiais kunigais ir pasitarimui vietos visuomeniniais reikalais. Atsilankiusių buvo arti dviejų šimtų. Su atsidėjimu jie išklaušę atvykusių kunigų pranešimo apie savo kelionės tikslą, ir apie tuos duosniuosius Šiaurės Amerikos geradarius, kurių dėka jie į Pietų Ameriką misijonieriauti atvyko.

Posėdyje esant, misijonieriams teko patirti, kad vietos lietuviai katalikai turi patyrusių veikėjų, kurie Igno Padvalskio vedami ant savo pečių išlaikė katalikiško savaitraščio "Švyturio" leidimą. Tačiau kuomet dėl kai kurių asmenų nesąžiningumo ir apgavimo žlugo katalikų bendruomenės rengiamoji loterija ir

katalikai neteko savo dvasios vado, tas skaudžiai palietė katalikų visuomenę ir jų organizuotė pusėtinai susilpnėjo. Pats laikraštis buvo leidžiamas tik dideliu pasiaukojimu keletos asmenų, tikintis ir laukiant kad atvykusieji iš Amerikos kunigai nuo jų paims tą sunkenybę. Nemažas, tat, turėjęs būti jų užsivilimas, kuomet pasireiškė, kad atvykusieji kunigai yra vienuoliai, kurių net kelionei buvo reikalinga visuomenės pagalba...

Tačiau susirinkimas atvykusius kunigus vienuolius primė nuoširdžiu džiaugsmu. Katalikų Federacijos pirmininkas juos perstatydamas susirinkusiems, net ligi ašarų susigraudino. Taipogi išreikšta vieša padėka Chicagos vyskupui Viljamui O'Brien, pralotui M. L. Krušui, klebonams kun. Jeronimui Vaičiūnui, kun. Aleksandrui Baltučiu ir kun. Jurgiui Paškauskui, kurių duosnumo dėka Marijonų Vienuolija galėjo kunigus misijonierius atsiųsti.

Argentiniečių tikybinė būklė

Neilgai truko marijonų misijonieriams įsitikinti, kad argentiniečių tikybinė būklė yra toli atsilikus nuo amerikiečių. Tiesa, vietos gyventojų branduolys — ispanai - italai — turi daug gražių bažnyčių ir apsciai išorinių pamaldumo žymių, bet sąmoningo tikybinio nusistatymo masėse, kuris vadovautų visuomeniniam tos šalies gyvenimui, sunku patė-

myti. Net plėčiamoji Pasauliečių Katalikiškoji Akcija tebėra siauro pobūdžio bažnytinė draugija ir į visuomeninę veiklą dar neįsivysčiusi.

Argentiniečiai, ir bendrai Pietų Amerikos respublikų katalikai — ispanai - italai - portugalai — kunigams algų nemoka. Šventadieniais per pamaldas būna parapijos reikalams rinkliava, bet į ją mažai domės tekreipiama, panašiai kaip ir Lietuvoje kad būdavo, ir tik retas kuris smulkutį pinigėlį teįmeta. Kunigų ir kitų bažnyčios tarnų pragyvenimo sąlygos labai nepalankios ir tie dažnai turi remtis pašalpa iš giminių, ar šiaip jau geradarių. Todėl rasti net didokų parapijų bažnyčias apšiapusias, nevalytas, be vargonininkų — neretenybė, kadangi nėra iš ko apmokėti muzikų ir bažnyčios prižiūrėtojų algos.

Tačiau skaudžiausia yra sąmoningui katalikui matyti, — tai daugelio katalikų neįmanoma į bažnyčią šventadieniais ir pasibaisėtinas apsilaidimas Sakramentų priėmimo... Šalia bažnytinių draugijėlių, kurių neskaitlingi nariai nei šiokiomis dienomis neapleidžia bažnyčios nei sakramentų, ir dėl jų didelio pamaldumo galima juos būtų priartinti prie gyvenimo šventųjų, rasime minias kurios į tą viską žiūri abejutiškai, arba nepalankiai.

Lietuviai tikybiniame apsilaidime pralenkė vietos katalikus, kad daugelis jų ne tik

tikėjimo pareigų neina, bet dar trukdo kiek pajėgia tikėjimą praktikuoti ištikimiams Bažnyčios nariams. Tas ypač pasireiškia lietuvių spaudoje ir lietuvių mokyklų pakraipoje. Lietuvos valdininkai gyvenantieji Pietų Amerikoje atvirai lietuvius katalikus lygioje papėdėje stato su bolševikais, o gyvenime jie su bolševikais daugiau skaitosi, negu su katalikais. Į lietuviškas mokyklas Lietuvos valdininkai ligi šiol partraukdavo mokytojus nepraktikuojančius tikėjimo, arba atvirus bedievius ir net su komunistais einančius išvien. Kuomet Seselės Prancišketės atidarė savo mokyklą Sao Paulo, tai Lietuvos konsulas, nors kviestas, bet nėjo, ir ligi šiol tai mokyklai jokios paramos nedavė, nors kitų mokyklų ir mokytojų algas ir kitus reikmenis apmoka... Ir tokius valdininkus Lietuvos valdžia čionai toleruoja.

Atvykusiems į Argentiną marijonų misijonieriams buvo skaudus užsivilimas matyti tos šalies lietuvių bausių tikybinių apsilaidimą, kuomet iš keliolikos tūkstančių tos apylinkės lietuvių į pirmasias pamaldas teatvyko apie penki šimtai, o antrą sekmadienį tik apie du šimtai... Kuomet po beveik dviejų metų neklausymo lietuviškai išpažinties, atliko išpažintį tik apie dešimtis žmonių...

Užklauius vieno lietuviuo senelio, kodėl čia žmonės neina

į bažnyčią ir prie Sakramentų, ramiai atsakė:

— “Tėveli, čia žmonės nepratę eiti kas sekmadienį į bažnyčią... ot, taip du, tris kartus į metus... O dėl Velykinės, tai į keletą metų dar daugelis eina...”

— Be to, ko gi gero iš jų galima tikėtis? Juk dauguma čia suvažiavo po karo. Tai vis nevedę jauni vyrukai ir merginos, kuriems neramu buvo Lietuvoje... Jiems neramu buvo tėvynėje, suprantama, dar neramiau čionai... Ot, apsitrankys, subręs, surimtės, ir tuomet bus kaip ir kiti žmonės...”

Šitaip guodžiami misijonieriai, atvykusieji iš Jungtinių Valstybių, kame katalikai yra žymiai sąmoningesni, nelabai raminosi.. Jiems skaudėte skaudėjo širdis, matant savo šautiečių minias atpuolant nuo tikėjimo, ir pasiduodant visoms bedievybės pasekoms — girtuoklybei, doriniam supuvimui, egoizmui, materializmui... Pavertus tik paskutinių dienų prieš misijonierių atvykimą išėjusių laikraščių, patėmyjo kad pabaigoje vasario mėnesio tos apylinkės net trys lietuviai patys sau galą padarė!... Be to, sužinojo, kad didelis lietuvių nuošimtis patenka į bepročių namus... Aišku buvo, kad bedievybė toli nuėjo!

Mylinčiam savo tautą kunigui skaudų, kad Kristus dėl tų nelaimingųjų išganymo savo gyvybę paaukojo, o jie... išga-

nymo malone nesinaudoja, ir, rodos, gyvena tam, kad teismo valandoje jiems Dievo Sūnaus gyvybės auka eitų jųjų didesniui pasmerkimui...

Pirmyn!

Baisios dvasinės lietuvių būklės pajutimas skausmu pervėrė atvykusiems misijonieriams širdis ir slėgte prislėgė jų plačių užsimojimų pasiryžimas... Bet tie žmonės jiems buvo taip artymi... tai lietuviai, jų tautiečiai... "Kas kits jai rūpinsis, jei mes nepasiekosim?" — tai mintis kuri buvo visų trijų širdyse. Ne, palikt jų negalima... Reik eit pirmyn! pirmyn! pirmyn į sunkią ilgą kovą su pragaro galybėmis, kad išveržus iš šėtono nagų įpainiotas nelaimingų tautiečių sielas! Kovai su pragaru įrankiai — misijonieriams yra žinomi: tai darbas ir malda! Ir tykiuose Saleziečių mūruose mūsų misijonieriai pradeda noveną į Bažnyčios globėją — Šventąjį Juozapą. Jie išsidirba veikimo planą ir užatakavo priešą meilės darbais.

Visų pirma, jie paskelbia saleziečių bažnyčioje lietuviams vienos savaitės misijas, ir nepaisydami kad pirmą dieną bažnyčia buvo apituštė, kas vakaras sako po du pamokslu, ir skaitlius kasdien ima kilti ir paskutinę dieną jau susirinko visai gražus būrys.

Ant rytojaus po misijų misijonieriai vadovauja pusantro šimto meldžionių kelionei į stebuklingąją Dievo Motinos

šventovę Argentinoje, miestely Lujan. Toji kelionė išjudino tikinčiuosius prie didesnio pamaldumo, taipogi misijonieriams davė progos sueiti tuos katalikus, kurie jau lietuviškų pamaldų nepaiso, ir suaugo su vietinėmis argentiniečiais.

Dar misijoms einant, kun. K. Vengras ir kun. A. Andriušis ėmė lankyti lietuvių šeimas namuose, kad padarius lietuvių surašą ir priminti tikybines pareigas tiems, kurie neateina pasiklausti pamokslų į bažnyčią.

Tolimesnio darbo gairės

Lietuvių yra išsimėtę ir po kitus Argentinos miestus. Didesniais būriais jie randami Berisso, Rosario, Cordoba.

Mieste Berisso yra išlaikoma lietuviams mokykla. Mūsų misijonieriai tenai jau syki yra nuvykę lietuviškoms pamaldoms, be to tenai kas savaitė vyks pamokyti vaikučius tikybos dalykų mokykloje. Ateityje manoma kas antaras sekmadienis tenai vienam misijonieriui nuvykti lietuviškoms pamaldoms.

Jau nuo kovo mėnesio vidurio misijonieriai gavo Urugvajaus lietuvių prašymą pas juos vykti su pamaldomis, kadangi kun. Tamoliūnas tapęs atleistas. Duoti tenai kunigą apsigyventi, tuom tarpu marijonai negali, tačiau syki į mėnesį galėtų į Montevideo nuvykti kunigas iš Buenos Aires. Šiaip ar taip, o marijonams reikės Montevideičiams

pagelbėti, nors kiekvienu kartu reikės sugaišti bent dvi dieni ir kelionės nemažas išlaidas panešti.

Taipogi iškyla būtinas reikalas marijonams įsikurti savo vienuolini namą Argentinoje. Iki šiol jie buvo prisiglaudę saleziečių vienuolyne, tačiau taip ilgai negali būti, nes nepatogu kitų svetingumą išnaudoti, o, antra, nustatyta bažnytine tvarka, negali dvi vienuolinės draugijos būti tose pačiose patalpėse. Todėl, dabar ieškomas liuosas namelis marijonų įsikūrimui. Norima apsigyventi lietuvių labiau apgyventoje srityje, už miestelyje, nors dar tenai daugumoje gatvės negrįstos, klampios, be šalygatvių, ir be įvairių didelio miesto patogumų. Mat yra svarbu arčiau gyventi prie savųjų, nes tik tokiu būdu galima sėkmingai išvystyti pastoraciją, įsikurti savo bažnyčią ir išgauti parapijos teises. Pasirodė, kad liuosas namas nėra lengva toje srityje rasti; po dienos važinėjimo, klausinėjimo, užtikta tik vienas liuosas namukas, iš dviejų kambariukų, iš lauko skardinės sienos, gi viduje lentoms iškaltas (tokių namų šiltuose kraštuose neturėjų apgyventose sekcijose yra daug). Tačiau to namo nepaimta, kadangi nebuvo vietos kur įrengti kopytėlės Mišioms laikyti šickios dienos pamaldoms. Paskiausia, atsirado namas pardavimui, tačiau koliai neparduotas būtų galima gy-

venti. Tame namelyje yra trys kambariai ir virtuvėlė, ir be to dar iš lauko koridorius po stogeliu.

Darbo sunkumas ir pragyvenimo neaiškumas misijonieriams neatima energijos. Adverniškai; priešinybės dar labiau kelia ryžtingumą veržtis pirmyn, nugalėti kliūtis ir išvystyti lietuvių išeiviją ir organizuotą kultūringą veiklą.

Tiek tuom tarpu apie šiaurės Amerikos lietuvių misijonierių darbavimąsi Argentinoje. Laukiama gegužės 18 d. sugrįžtant tėvo provincijolo. Tuomet jis gyvu žodžiu papildys čionai paduodamas žinias.

KUN. KAZIMIERO VENGRO LAIŠKAS J. KULIKAU-SKUI IŠ ARGENTINOS

Mielas Jonai:—

Šiandien, laivas plaukia Amerikon — tad, bandau šį tą

parašyti.

Kol kas sveiki gyvi esame Argentinoje. Kaip žinote, tai lietuvių čia daug — bet neturi savos bažnyčios, namo nei nieko. Todėl, “ant burdos” gyvename pas vienuolius Saleziečius. Jų bažnyčioje ir laikome pamaldas lietuviams kas sekmadienį. Pradėsime misijas kitą savaitę. Taigi, kai ir toliau keliauti tenka — darbo turime. Be to turiu važiuoti į lietuvių mokyklą — tikyba dėstyti čia pat. Kun. Andriušis keliaus toliau į provinciją — Berisso mieste dėstyti tikyba.

Laužome galvas, kur įsikurti, kur bus parapija — bet 99 galybės!!! Turėsime daug vietų aptarnauti, jei galėsime. Dar nespėjome visas vietas applanstyti.

Taiposgi, daug vizitų padėme: vyskupus lankėme, popiežiaus atstovą, matėme, jau nekalbant apie Lietuvos valdžios atstovybę.

Miestas gražus, kaip Chicago — labai išsiskėtęs. Tad ilgai reikia keliauti ar gatvėkariais, busais, ar požemiais.

Nūnai, bandome ispaniškai mokintis. Kol kas, visur galime susikalbėti prancūziškai. Angliškai jau mažiau.

Pas mus ruduo — atvėso. Bet, kai tik atvažiuovome, baigėsi vasara — tai gerai šuti-no!!! Bet, manau, kad priprasime.

Skaičiau, kad gerai veikia Marijonų Rėmėjų skyriai — sveikinu!

“Draugą” ir “Laivą” gavome.

Sveikinu Jus, visą šeimą, pažįstamus ir Marijonų Rėmėjus su Šv. Velykomis!!

Jūsų

Kun. K. Vengras, MIC.

P. S. Kun. Jakaitis gal bus Amerikoje gegužės 4 d.

Adresas:

Padre Casimiro Winaras

Olavarria 486

Buenos Aires, Argentina

Paklausimams Atsakymai

Ar pakrikštyti kūdikiai numirę maži bus pilnai suaugę danguje? Mctina

Tai yra paklausimas, kuriam atsakyti neturime jokių žinių. Neturime žinių, nes mūsų Viešpats nieko mums apie tai neapreiškė.

Ką reikia daryti su nupiauta žmogaus kūno dalimi, kaip tai ranka, koja ar kitu sąnariu?

Ne vien žmogaus visą kūną, bet ir atskiras jo dalis reikia palaidoti kapinėse. Viena katalikiška ligoninė praneša, jog šiandien įprasta gražinti nupiautos žmogaus kūno da-

lys pačiam ligoniui ar jo šeimai ir palikti jų nuožiūrai ką su viena ar kita kūno dalimi daryti. Tinkamiausia, žinoma, vieta tokioms atskiroms kūno dalims kaip rankos ir kojos yra kapinės.

Laikraščiai, įvairūs žurnalai ir net kai kurie radijo kalbėtojai kartais skelbia ar pareiškia esą pasaulis ir žmogus atsiradę šimtus tūkstančių ir net milijoną metų atgal. Ką Bažnyčia apie tai sako? S.B.H. Chicago Bažnyčia nieko apie tai nesako ir neskel-

bia. Jos pasiuntinybė yra gelbėti sielas ir nurodyti joms kelią į dangų, o ne aiškinti ir dėstyti gamtos mokslus. Žinoma, žmonija turi tyrinėti pasaulį ir Dievo kūrinį ir bandyti priėti išmintingos išvados. Katalikai gi vyrai ir moterys, kunigai, vienuoliai ir pasaulininkai yra išmintingi gamtos paslapčių studentai ir visai tikę mokintis ir lavintis šioj mokslo šakoj kaip ir bet kuris kitas asmuo. Kiekvienas mokslininkas, atskirai ir vienas besimokindamas, prieina skirtingas nuo kitų išvadas. Todėl, kai kurie sako reikią milijono metų, o kiti pasitenkina sakydami, jog pakanka mažiau metų išaiškinti pasaulio senumą.

Kas šventame Rašte užrašyta apie laiką kada žmogus atsirado ant šios žemės reikia suprasti pagal anų laikų žmonių manymą ir supratimą. Taip reikia suprasti ir kai kuriuos šv. Rašto knygų rašytojų išsitarimus ir išsireiškimus, nes jie savo žinias ėmė iš žmonių padavimo ir jų įsitikinimų. Tačiau, ar tų žmonių manymas buvo teisingas ir tiesa pagrįstas — vien laikas teparodys. Apie pasaulio ir žmogaus atsiradimo senumą nėra jokio atskiro ir ypatingo apreiškimo.

Ar nuotakos gali baltai išsipuošti ir neštis lelijas, jeigu jų gyvenimas yra buvęs nekoks?

Jeigu nuotakos nuodėmingas, piktinąs ir smerktinas gyvenimas prieš moterystės sakramento priėmimą buvo viešai žinomas, aišku, tokiai nepriderėtų nuduoti nekaltutėlę nuotaką — o kaip tik tokią reikšmę turi nuotakos nuometas. Tačiau, jeigu jos klaidos yra slaptos ir nežinomos, nėra jokio reikalo jas visiems žmonėms apreiškinti ir nuometo nenešiojimu savo nuodėmes viešai išpažinti. Tada galima ir gražiai baltai pasipuošti, užsidėti ant galvos nuometą ir į rankas paimti lelijų puokštę. Tačiau, aišku, tokia nuotaka jausis veidmaine ir tie nekaltieji ženklai visai neduos jai išvidinio džiaugsmo.

Kas šventųjų yra novelių rašytojų patronas?

Rochester, N. Y.

Nėra jokio viešai paskelbto novelistams patrono, tačiau gal šventasis Pranciškus Salezietis galėtų jo vietą užimti ir reikale padėti. Pabandykite, nes žinote, jog šventas Pranciškus yra rašytojų (nors nepasakyta "novelistų") globėjas.

Atsižadėjau saldinių ir ledų (ice cream) trims metams, kad atlikdama tokią atgailą išmelsčiau iš Dievo geresnę sveikatą mano kūdikiui. Man buvo sakyta, jeigu kas per tris metus atliks kokią atgailą, jo maldos tikrai bus išklaustos. Ar tai tiesa?

L. R., Massachusetts.

Nieko nežinome apie tokį trijų metų kontraktą. Nemanome, jog Viešpats varžosi tokiais mūsų nusistatymais, — vargiai Jis laikosi tokių griežtų nurodymų. Bent Jis nėra pažadėjęs taip padaryti. Savo malones ir dovanas Jis dalina kam, kaip ir kada nori. Ne visad, atsižvelgia į tai ką mes nustatome. Mūsų maldas taipgi išklauso ir prašymus išpildo prisilaikydamas vien Savo Valios norų. O kada Jis suteiks ko meldžiam, tai, brangieji, yra viena Dievo meilės paslapčių.

Ta žinutė apie trijų metų atgailavimą, taip kaip ji Jums buvo perduota; yra be pagrindo ir tiesai neatitinka.

Reikšminga Pasaka

Duobėtu keliu, saulei spirginte spirginant, ėjo keleivis nešdamas savo gyvenimo kryžių. Atėjo vakaras. Keleivis sustojo ir ėmė mąstyti: "Ai, koks sunkus tas mano kryžius, kurį Dievas man paskyrė! Mano Dieve, ar negalėtum man jį pakeisti? Ar negalėtum duoti kitą kryžių, lengvesnį už šitą?" Buvo labai nuvargęs, tad atsigulė ir tuojau užmigo. Tada pasijuto esąs kažkokioje be galo šviesioje vietoje. Prisiartino prie jo Viešpats Jėzus ir tarė jam maloniai: "Tu prašai iš manęs kito kryžiaus vietoj savojo?" — "Taip, Viešpatie", atsakė keleivis. — "Mano sūnau", tarė tada Viešpats, "eik šen paskui mane". Ir Kristus nuvedė žmogų prie didelio kalno, kame viename urve buvo daugybė kryžių. Ir tada sako Viešpats žmogui: "Žiūrėk, čia sukrauti visi kryžiai, per kuriuos mano gailestingumas atidaro žmonėms dangaus vartus. Pasidėk savąjį kryžių pas urvo angą ir pasirink sau kitą, kurį rasi tinkamiausią". Keleivis įėjo į vidų ir net nusigando, kai pamatė krūvas kryžių, kuriuos žmonės nešiojo nuo pasaulio pradžios ir nešios iki pasaulio pabaigai. Čia gulėjo didelių ir mažų kryžių: sąžinės graužimo kryžiai,

pavydo, nedėkingumo, šeimyniškų nesantai-
kų kryžiai, ligos, šmeižto, klastos, neturto ir
t.t. Pamatė žmogus vieną nedidelį aukso kry-
želį, ima jį į rankas, bet tuoj išmeta, nes
kryželis baisesiai duria. Kitą pabandė užsidė-
ti ant pečių — baisesiai nepatogus nešti; ki-
tas atrodytų gražus ir nesunkus, bet papuoš-
tas aštriais spinduliais, kurie tuoj žeidžia
pečius ir veidą. Taip rausėsi žmogus po kry-
žių mišką, ieškodamas tinkamesnio ir pato-
gesnio nešti. Bet visi sunkūs, aštrūs ir gana.
Pagaliau keleivis atsigrižęs klausia Vieš-
patį: “Ar būtinai turiu išsirinkti iš tų kry-
žių?” — “Taip” atsakė Viešpats, “nes kas
neneša savo kryžiaus, negali įeiti į dangaus

karalystę”. Ir žmogus vargsta toliau ieško-
damas lengvesnio kryžiaus. Ima visus iš ei-
lės ir bando pakelti. Galų gale vienas kry-
žius, nors didokas, bet pasirodė žmogui daug
lengvesnis už kitus ir gan patogus nešti. O
kad žmogus buvo labai pavargęs, jis nebe-
ieškojo daugiau ir nutarė šį pasiimti. “Ar
jau suradai ” — paklausė Viešpats. “Rodos,
šitas man geriausiai tinka”, — nedrąsiai
atsakė žmogus. “Bet tai yra tavo paties
kryžius, kurį iki šiol nešei”. Pažvelgė žmo-
gus ir pažino. Patenkintas išėjo iš urvo ir
nusinešė savąjį kryžių ir daugiau nebeno-
rėjo juo nusikratyti.

Melskimės Už Tą Žmogų, Ir Nerodykime Jam Neapykantos!

PORA metų laiko atgal, iš miško per
klonį į vieną kaimą, Bavarijoje, Vokie-
tijoje, ėjo vienas jaunas vyras. Jis buvo
labai puikiai pasipuošęs. Netoli pas minimą
kaimą, jis sutiko du kaimiečius, to kaimo
gyventojus, kurių neturtas, ypatingai drabu-
žių nuplyšimas, buvo tiesiog pasibaisėtinas!
Iki sielos gelmių sujaudintas ir gailestingu-
mo jausmo apimtas, tas jaunas, turtingas
žmogus, vienam tų pavargėlių kaimiečių, nu-
sivilkęs atidavė puikų, šiltą savo paltą, o
antrajam, savo švarką... Paskiau nepaisyda-
mas šalčio, vienmarškinis nuėjo tolyn kur
jam reikia.

Gali būti, kad iš visų gerb. “Kristaus Ka-
raliaus Laivo” skaitytojų, taipogi atsirastų
vienas ar kitas, kurs sutiktų padaryti tokį
patį didelį gailestingumo darbą, kaip kad
tas ponas, tiems vargšams vokiečiams kad
padarė. Nėra abejonės, kad nemaž yra tokių
skaitytojų ir kitų pasišventusių katalikų, ku-
rie kur kas didesnius pasiaukojimus V. Die-
vo garbei, savo artimo naudai ir jo pagal-
bai atlieka, kaip kad tas ponas. Tačiau sa-
vo paltą ar švarką kitam paaukoti, turbūt
retas kuris iš mūsų besirastų. Tiesa, Dievas
tokios aukos iš mūsų nelabai ir tereikalauja.
Jis reikalauja dažnai suvisu kitokių iš mūsų
pusės Dievo garbei ir savo artimo naudai
pasiaukojimų.

Paimkime, pavyzdžiui, kad ir šiandieninį
Vokietijos diktatorių valdovą, Adolfą Hit-
lerį. Jeigu jis būdamas kataliku (dauguma
laikraščių yra rašę ir dabar teberašo, kad
jis yra katalikas!), savo darbais viešai išėjo
prieš Katalikų Bažnyčią, tat visiems aiškiai
suprantama, kad nors kataliko vardą ir ne-
šioja, jis jau nebėra **praktikuojančiu katali-
ku!** Jo darbai, jo elgėsys su Katalikų Baž-
nyčia, jo katalikybę jau visiškai nustelbė!
Visaip laikraščiai apie jį rašo, visaip žmo-
nės kalba; vieni peikia, kiti giria; vieni
myli, kiti jo neapkenčia.

Na, o kaip gi ištikrųjų mes, praktikuojan-
tieji, sąmoningi katalikai, apie jį manome ir
sakome? Ar mes jį mylime, ar neapkenčiam-
me? Galiu be didelio apsirikimo tvirtinti,
kad naciškai mes jo nemylime! Tačiau ir
neapykantą, neveizint kokioje formoje ar
spalvoje ji bebūtų, mes, katalikai, nieku bū-
du nebegalime jam rodyti, savo širdy ug-
dyti ir laikyti. Mes tikri, praktikuoją katali-
kai, vieton neapykantos, labai daug galė-
tume savo maldomis jam pagelbėti padaryti
taiką su Dievu. Argi mes, katalikai, neikime
į tai, kad nė vienas pasauly esąs žmogus,
neveizint to, koks tik jis nebūtų, nieku bū-
du nebegali būti tikrai laimingas, jeigu jo
siela nebus pilnoje taikoje su V. Dievu —
savo Sutvėrėju? Argi mes netikime į tai,
kad jis (Hitleris), kaip ir kiti visi didieji

idealistai, besiekdamas savo idealo laurų vainiko, nejučiomis nukrypo nuo tiesos kelio, ir dabar nebegali atgal jo atrasti; užmiršo ir nepažysta savo Sutvėrėjo, kaip turėtų Jį pažinti ir žinoti? Jo idealo siekis, obalsis ir tikslas: — Žmogus Dievas! Kiek tai mes matome moderniniame (aiškiau pasakius, pagoniškame) šių dienų pasaulyje, didelių ir garsių žmonių, kuriuos fanatiško idealo bangos, tarsį menką skiedrelę, be pasigailėjimo neša pražūtin... O tai dėl to, kad jų Dievas — aukščiausias jų tikslas, kaip turėtų būti, — yra pilkas, materialis fanatiškas jų pačių idealas! Jie apsvaiginti ir sukvailinti to pagoniškojo savo idealizmo, jau nebeįstengia nė paprasčiausių dalykų rimtai ir realiai suprasti, nors ir labai norėtų. Tokie žmonės kvailam ir fanatiškam savo idealui, į nieką nebeatšižvelgdami, besalyginiai atiduoda savo palatą ir savo švarką, savo gyvenimą.

Gali būti, kad kai kurie gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojai netikės tam, kad ir ponas Hitleris, kuriam šio straipsnelio mintys ir privadžiojimai yra taikoma, savo idealizmo sentimentu giliai yra pajudinamas. Jis neužkenčia visa to, kas tik jo idealui priešinga, ir stengiasi visa tai išnaukinti. Jis apakintas savo idealizmu, savo protu, savo asmenine įtaka, išsikelia iki aukščiausio savo idealo puikybės laipsnio, kas V. Dievui yra griežtai priešinga. Apart paties savęs, jis jau spėio paruošti ir daugybę tokių aklų savo pasekėjų, kad jie, nors kai kurie ir katalikais būdami, rimtam reikalui ištikus, bevelėtų mirti ir savo gyvybę paaukoti ne už Dievą ir Jo paliktą Bažnyčią, bet už Vokietijos žmones, ypatingai už jų vadą, Adolfą Hitlerį.

Žinoma, aš čia nė vieną nebandau priversti manyti arba sakyti ar jis yra geras ar blogas; tačiau jeigu mes matome, kad jis nukrypo nuo tiesos ir doros kelio, nuo Dievo ir Bažnyčios kelio, tai mes, katalikai, karštai turime V. Dievą maldauti, kad Jis suteiktų jam taip didelių jo daromų klaidų pažinimo malonę. Juk jis prieš Dievą ant savo pečių neša taip didelę atsakomybę už visą Vokietiją ir Vokietijos žmones, kuriuos jis valdo, ir kurių gyvenimu jis visapusiai turi rūpintis.

Aiškiai matydami, kas šiandien višame pa-

sauly darosi, kad suvisu nekalti žmonės, pavyzdžiui kaip Ispanijoje, komunistų pastotimi prieš kulkosvaidžių ugnį ir išžudomi, mes labai jaudinamies ir aimanuojame, bet drąsiai galima sakyti, nieko nedarome. Mums gal nė į galvą nepareina, kad vieton jaudinimosi ir aimanavimų, nuėję atliekamam laikui į pustuštes mūsų bažnyčias, Kryžiaus Kelius apeitume, ar dalelę šv. Ražančiaus sukalbėtume, nuoširdžiai maldaudami dangaus Tėvą, kad Jis tas baisias Savo bausmės rykštes, šalin nuo mūsų nukreiptų.

Aš manau, mano mieliausieji, kad ir aš pats, kurs šiuos žodžius rašau, ir Tamstos visi, kurie tik juos skaitysite, visi sujungtai iš širdies turime melstis už tą žmogų, mūsų kaipo katalikų priešą, nežiūrint to, kaip ir ką mes apie jį nebemanytume, prašydami ypatingos V. Dievo malonės jam pažinti ir suprasti savo darbus. Juk tas žmogus, akiai savo idealo besiekdamas, dabartiniais savo darbais, sudaro labai dideli Katalikų Bažnyčiai pavojų Vokietijoje. Todėl turime V. Dievą kūdikiškai prašyti ir nunistoti praše, kad Jis suteiktų jam prarastas malones, o Katalikų Bažnyčiai laisvę ir klestėjimą Vokietijoje. Pagaliau Europos ir viso pasaulio tautoms ir valstybėms, tikrą, galutiną ir pastovią taiką ir ramybę, kurios kaip visas pasaulis, taip lygiai ir mes, taip labai nuo V. Dievo apturėti ir susilaukti trokštame...

J. Butkevičius

LIETUVIAI AMERIKOJE

Vadovauja Kolonijai

Brooklyn, N. Y. — Angelų Karalienės parap. vadovauja šie miesto lietuvių katalikų veikėjai. Čia yra susispietę veikliausieji darbuotojai. Draugijos stiprėja ir darbuojasi.

Čia gerai gyvuoja visų tautų katalikų šv. Vardo dr-ja. Jos parodavimas Brooklyne įvyks gegužės 21 d. Maršuos į Ebbets Field.

Rūpinasi Gauti Kleboną

New York, N. Y. — Lietuvių Aušros Vartų parapija neturi klebono. Parapijonai tuo reikalu susirūpinę. Kovo 27 d. lietuvių de-

Štai du iš jų ėjo tą pačią dieną į miestelį, vadinamą Emausu, į kurį iš Jeruzalės buvo šešios dešimtys varsnų. Juodu kalbėjosi tarp savęs apie visa tai, kas buvo įvykę. Atsitiko, kad jiedviem besišnekant ir tarp savęs besiteiraujant, pats Jėzus prisitari- no ir ėjo drauge su jais. Jų akys buvo sukliudytos, kad jo nepažintų...” Luko 24, 13, 16,

legacija lankėsi pas vyskupą Donahue, kurs yra New Yorko arkivyskupijos valdytojas. Vyskupas lietuvius maloniai priėmė išklau- sė jų reikalą ir paaiškino, kad dalykas truk- dosi dėlto, kad Šventasis Tėvas dar nėra paskyręs New Yorkui naujo arkivyskupo.

Artistė Giedojimo Bažnyčioj

Cleveland, Ohio. — Kovo 28 d. lietuvių Šv. Jurgio bažnyčioj per vakarines pamaldas giedojimo Metropolitan Operos artistė Ona Kaskas. Žmonių prisirinko kupina bažnyčia, tarsi būtų didžiausi atlydai. Ir ne be rei- kalo tiek daug žmonių susirinko. Girdėjo tokio bažnytinio giedojimo, kokio nebuvo gi- rdėję savo amžiuje.

Ona Kaskas Clevelande Miesto Auditori- joj turės koncertą balandžio 21 d. Pelnas eis Lietuvių Kultūrinio Darželio naudai. Kon- certo rengime gelbsti kompozitorius Vincas Greičius, Šv. Jurgio parap. vargonininkas.

Visiems Geradariams Linksmo Aleliuja!

Iš tolymiausios Argentinos, Velykų šven- čių proga, siunčiame nuoširdžiausius svei- kinimus visiems kilniems Geradariams, ku- rie aukomis ir malda mums gelbėjo pasiek- ti Dievo Apvaizdos skirtąją taip plačią dva- siškojo darbo dirvą Pietų Amerikoje, ir to- liau nenustoja rėmę mūsų pirmuosius taip sunkius žingsnius.

Kun. Jonas J. Jakaitis, M. I. C.
Kun. Antanas Andriušis, M. I. C.
Kun. Kazimieras Vengras, M. I. C.

Padres Marianos
Olavarría 486,
Buenos Aires,
Argentina,

PASAULIO ĮVYKIAI

Ispanijos Atstatymas

Visoje Ispanijoje gen. Franco paėmė viršų ir ten bedieviškosios vyriausybės neliko nei pėdsako.

Naminio karo metu pridaryta begalės daug nuostolių — išgriauta daug miestų, geležinkelio, vieškelio, tiltų. To viso atstatymui gen. Franco stato karo nelaisvius, kurių turi apie 600,000. Taigi tie visi raudonosios armijos kareiviai dabar turės atstatyti tą, ką yra išgriovę. 250,000 nelaisvių jau yra pristatyti prie darbo.

Šv. Petro Bazilika Parodoj

San Francisco, Cal. — Čionai surengtoje tarptautinėje Golden Gate parodoje randasi sumažintoje formoje šv. Petro Bazilikos. Ji yra 60 sykių mažesnė už pačią baziliką. Tos sumažintos kopijos padarymas atsėjo pusę milijono dolerių. Ta kopija jau seniai padaryta ir ji buvo Kolumbinėje parodoje Chicagoj prieš 46 metus.

Popiežius Yra Matęs Niagaros Vandenuolį

Dabartinis Šventasis Tėvas Pijus XII, būdamas Amerikoje 1936 metais, be kitų čia įdomių vietų aplankė ir Niagaros vandenuolį. To gamtos stebuklo užsuko pamatyti grįždamas iš Kalifornijos ir pasukdamas iš savo kelio 200 mylių.

Berlyno Vyskupas Būsiąs Kardinolu

Skelbiama, kad Vokietijos sostinė Berlyno vyskupas grafas von Preysing būsiąs pakeltas į kardinolus.

Popiežius Pijus XII Berlyno vyskupą asmeniškai pažįsta nuo Didžiojo Karo laikų. Tąsyk dabartinis popiežius buvo apaštališku nunciuju Mueniche.

Ką Pripažino Studentai

New York, N. Y. — Fordhamo universiteto studentai nubalsavo, kad naujasis popiežius Pijus XII esąs populiariausias ir mylimiausias žmogus pasaulyje, o Hitleris esąs nepopuliariausias žmogus pasaulyje. Toliau studentai balsavo prieš trečią Roosevelto terminą. Fordham yra jėzuitų vedamas universitetas.

Seminarijos Pagoniškose Šalyse

Katalikiškose kunigų seminarijose pagoniškose šalyse yra 13,600 auklėtinių. Kiekvienas auklėtinis užlaikyti per metus atseina \$100. Todėl visą minėtą skaičių užlaikyti per metus atseina \$1,360,000. Taigi išlaidos milžiniškos.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Lietuvos Žydų Auka

Kaunas. — Lietuvos žydai įteikė \$1,700 vysk. Petruui Būčiui. Auka skiriama labdarystės reikalams ir įteikta pagerbimui atminties mirusiojo popiežiaus Pijaus XI.

Rimta Kova

Iš daugelio vietų gauta vienodų korespondencijų, kaip praleista Blaivybės savaitė. Visur susipratę žmonės pasmerkė girtuokliavimą ir girtuoklius ir nutarta imtis rimtų žygių sumažinti restoranų skaičių. Daug kur nutarta kreiptis tiesiog į vyriausybę, kad ji gelbėtų savo kraštą nuo paskendimo alkoholyje.

Gyvieji Paveikslai

Lukšiai. — Kun. J. Babiliaus gerumu kat. organizacijų nariai per savo susimtus gauna pamatyti krutamųjų paveikslų filmą. Tas žymiai pagyvina susirinkimus.

Įsitaisys Salę

Krosna. — Įsigiję praėjusiais metais varpą, šiais metais krosniečiai imasi, gerajam kleb. kun. V. Maslauskui vadovaujant, didelio parapijos salės įsitaisymo darbo. Tam tikslui bus nugriautas prieš kelis metus nupirtas kooperatyvo namas ir jo vietoj bus pastatyta moderni, erdvi salė.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790